

Tarik Tufan (Turecko)

Prozaik, esejista, scenárista. Narodil se roku 1973 v Istanbulu a na tamější univerzitě vystudoval filozofii a sociologii. Je mimo jiné autorem scénáře k akčnímu seriálu *Mahşer* (Den posledního soudu) nebo filmovému dramatu *Yozgat Blues*, které získalo hlavní cenu na nejprestižnějším tureckém mezinárodním filmovém festivalu v Adaně. Publikoval sedm knih, například romány *Hayal Meyal* (Mlhavě), *Şanzelize Düğün Salonu* (Svatební salon Champs-Élysées) nebo svazek esejů *Bir Adam Girdi Şehre Koşarak* (Jeden muž vběhl do města). „Už léta píšu příběhy cizinců, kteří se někde ocitli tváří v tvář místním lidem a zvykům. Ať už ale vyprávím o čemkoli, vždy sleduji velmi osobní linku, zajímá mě hledání sebe sama, ta usilovná snaha najít znovu to, co se kousek po kousku vytrácí, když člověk ve svém životě znejistí,“ podotýká Tufan ke své tvorbě.

ukázkou přeložil Tomáš Laně

ABRAKADABRA

Merlin Metin provozoval kouzelnické řemeslo ve stavebních síních ve Fatihi a Aksarayi. Jednou v půlnoci se vracel z práce. V ulici vedoucí z třídy Vatan do Fatihi potkal největší a těžko uvěřitelný zázrak světa. Krásnou ženu. Krásná žena patří k zázrakům, před nimiž je muž slabý, bezradný a bezmocný. Hledět na krásnou ženu znamená počítat se strmým pádem.

Při pohledu na krásnou ženu, která se před ním ve tmě náhle vynořila, si Merlin Metin vzpomněl, s jakým obdivem sledoval tisíce mistrovských kouzelnických kousků. Jenže tohle kouzlo bylo něco jiného. Cítil, že takové okouzlení zažívá poprvé. Jeho učitel Mandrake Fersat do smrti opakoval stále jednu věc: Umění nespočívá v kouzlech, ale ve schopnosti dát své srdce a nic za to neočekávat. Největší, nejúžasnější kouzlo je někoho milovat.

Ani si neuvědomil, kolik času uběhlo od chvíle, kdy ji spatřil. Byla tma jako v pytli, ale ani ta neměla sílu zakrýt ženinu krásu. Zezadu se ozval křik. Oba otočili hlavu.

„Děvko bezbožná. Kam si myslíš, že utečeš?“ Žena se bezděky schovala za Metina. Metin bez hnutí hleděl na chlapa, který s k němu blížil. „Pocem!“ zařval chlap. Když žena nereagovala, přistoupil k Metinovi a snažil se jí zpoza něho vytáhnout. Žena se vzpírala. Metin zůstal mezi nimi. Najednou nevěděl, co si počít. Pak chytil chlapa za ruku a jemně ho napomenul: „Nech ji být.“

Chlap sršel vzteky. Očima metal blesky. „Co se do toho motáš, ty buzerante.“ Metin měl na sobě kouzelnický oděv. Podivný oblek a poněkud směšnou, vlastně úplně směšnou čepici. Jak se za něho žena schovala, položil tašku na zem. „Nech to děvče na pokoji, že se nestydíš,“ řekl znovu. Nebylo jasné, zda klidně či ustrašeně.

„Vyliž si prdel,“ zařval chlap a silnýma rukama popadl Metina za paži. V tom okamžiku se stalo něco nesmírně zvláštního, co muže i ženu vyděsilo. Chlap strnul údivem. Žena vyjekla a bleskla pohledem do noční tmy. Metinova paže zůstala v mužově ruce. Z Metinových úst se vydral bolestný výkřik. Metin se druhou rukou chytil za pahýl své paže a složil se k zemi. Chlap

chvíli bezradně zíral a pak se dal na útěk.

Žena zděšeně hleděla na Metinovu utrženou paži. Metin vstal, nacvičeným pohybem nasadil paži zpět a usmál se na ženu. Žena se pořád snažila pochopit, co se stalo. Metin ji podal nasazenou ruku: „Váš oddaný služebník Merlin Metin. Jsem kouzelník.“ Žena nebyla schopná slova. Metinův úsměv ji trochu uklidnil a koktavě ze sebe vypravila:

„Já... já jsem Šule.“

„Těší mě paní Šule,“ odpověděl Metin a lehce se rty dotkl ženiny ruky. Šule se pořád ještě nevzpamatovala a udiveně sledovala Metinovy pohyby. „Doprovodím vás,“ nabídl jí Metin. Šule chvíli přemýšlela. Nevěděla, co říct. Při pohledu na její rozpaky řekl Metin nesměle: „Neberte to prosím špatně, ale máte-li nějaké problémy, mohu vás vzít k sobě.“

„Nechci vám být na obtíž. Abych vás nepřivedla do maléru.“

„Ale kdepak, milá paní. Prosím.“

Vydali se spolu na cestu. Metin pocítoval dětské rozechvění. Jako by objevil nejlepší číslo svého života, které nikdo nemohl pochopit. Chvilími se ohlížel po Šule, měl potíže uvěřit, co se stalo. Ještě nevěděl, jakou cenu bude muset zaplatit za to, že má vedle sebe krásnou ženu, ale uklidňovalo ho pomyšlení, že zná plno čísel, jejichž pomocí všechno zvládne.

Metin bydlel sám v Haydaru v samostatném dřevěném domku po matce. Domek byl sice patrový, skládal se však jen ze dvou pokojů, koupelny, kuchyně a záchodu. Obsahoval ještě malou místnůstku, která se nedala považovat za pokoj. To používal jako sklad svého kouzelnického náčiní.

„Posaďte se, udělám kávu,“ vyzval ženu Metin a odešel do kuchyně. Šule se zvědavě rozhlížela. Na stěnách visely snímky z produkcí Merlina Metina a jeho učitele Mandrake Feršata ve svatebních síních. Kolem dokola pokoje byly desítky rámců. Za chvíli se vrátil Metin se šálky kávy. „Říká se, že káva zahání spánek, ale nevěřte tomu,“ pravil a podal ženě šálek. Druhý si vzal sám a posadil se do křesla na proti ní.

„Vy jste opravdu kouzelník. Myslela jsem, že si děláte legraci.“

Metin na ni pohlédl a pyšně se usmál.

„Jak jste si ruku odpáral?“ zeptala se žena zvědavě. Metin usrkl kávu a vesele odpověděl: „Je třeba přitom říct abrakadabra.“ Usmáli se. Žena se trochu uklidnila. Chvilí beze slova upíjeli kávu. Když dopili, sebral Metin šálky a odnesl je do kuchyně.

„Připravuji něco malého k jídlu,“ ozval se z kuchyně, „dáte si, že?“

„Děkuji. Nemám moc chuť.“

„Proč? Já si v každém případě něco udělám. Vy si také vezměte. Ale jak myslíte.“

Šel do kuchyně a pustil je do přípravy jídla. Na pánev rozbil vajíčko, na táč dal sýr a olivy. Nakrájel několik rajčat a pokapal je olivovým olejem. S tácem se vrátil k ženě. „Snězte pár soust. Ne kvůli hladu, aby se lépe povídalo,“ řekl a podal jí kousek chleba. Šule si ždibec ulomila a dlouze ho žvýkala. Vypadala zamyšleně. Vytrhla ji Metinova slova.

„Jestli se mohu zeptat, kdo byl ten člověk? Co od vás chtěl?“

Šule mu pohlédla do tváře. Naivita a soucit v jeho výrazu jí na kouzelníka neseděly. Spíš než kouzelníkovi se podobal místnímu lékárníkovi, který má na všechno odpověď.

„Nemíchejte se do toho.“

„O to nejde, spíš co bych pro vás mohl...“

„Děkuji, ale nejde o něco, s čím byste mi mohl pomoci.“

Metina vypadal zklamaně. Prudce si nasadil klobouk. Pomalu nalil do vody do sklenky. Choval se jako při představení. Šule ho se zájmem sledovala. Natáhl ruku se sklenkou, jako by chtěl vodu Šule ukázat. Pak sklenkou mírně pohnul do stran, jako by tančil. Z kapsy vytáhl červený šátek a sklenku jím zakryl. Začal po sklence přejíždět rukou. Přitom neustále opa koval: „Abrakadabra.“ Najednou udělal prudký pohyb, jako by chtěl vodu ze sklenky na Šule vychrstnout. Žena s leknutím zamhouřila oči. Odshora dolů se po ní začalo sypat listí. V údivu otevřela oči a zahleděla se na Metina. Metin její udivený pohled s úsměvem opětoval.

Potom ji se uklonil. Šule nejdřív nechápala, ale pak začala tleskat. Metin se jí ještě dvakrát hluboce uklonil.

„Můžete se tady vyspat. Přinesu vám deku. Je sice horko, ale dám vám tenkou letní. Já jsem dole. Kdybyste něco potřebovala, zavolejte.“

„Děkuji,“ řekla Šule a dívala se za ním.

Ráno ji čekala bohatá snídaně. „Musím jít,“ prohlásila Šule. „Nasnídejte se a pak půjdete,“ odpověděl jí naléhavě Metin.

„Podívejte se, paní Šule. Tady u nás máme nějakého komisaře Esata. Není to skutečný komisař, ale na bezpečnosti má plno známých. Můžeme za ním zajít. Určitě nám pomůže. Esat vyřeší úplně všechno.“

„Říkala jsem vám, pane Metine, abyste se do té záležitosti nemíchal. Moc vás prosím, nepleťte se do toho.“

Tentokrát vyjela Šule tak ostře, že se Metin neodvážil naléhat. Jen pozoroval, jak žena snídá. Nějak podivně se to zvirtlo, ať se jakkoliv snažil, nemohl tomu přijít na kloub. Po chvíli Šule prohlásila, že už musí jít, a vstala. Doprovodím vás na hlavní třídu,“ navrhl Metin. Společně vyšli. Metin měl teď na sobě všední šaty. Když došli na konec ulice, objevil se před nimi chlap ze včerejška. Vztekla a s opovržením si Metina měřil.

„Co si o sobě myslíš, ty troubo! Jsi snad ta kovej jura, abys jednomu sebral ženu? Plavajzníku jeden!“

„No tak, Emine, půjdeme. Ten člověk za nic nemůže,“ téměř zaprosila Šule. Oddělila se od Metina a zamířila k muži.

„Nebojte se, paní Šule. Pomohu vám,“ volal za ní Metin. V tom okamžiku vytáhl Emin zbraň a namířil ji na Metina.

„Co jí budeš pomáhat, buzerante?!“

Metin pohlédl na zbraň. Najednou zvedl ruku a zamával jí ve vzduchu, jako by začínal kouzlit. V tom okamžiku Emin vystřelil. Šule ztuhla. Ani nevykřikla.

Jenže Merlin stál, jako by nebyl zasažen. Emin a Šule nevěděli, co se děje.

„Abrakadabra“ vykřikl Metin a skácel se čelem k zemi.

Velký kouzelník z Fatihu Merlin Metin předvedl své největší číslo, které se naučil od svého učitele Mandrake Fersata a ženě, do které se jedné noci na první pohled zamiloval, dal své srdce a nic za to neočekával.